

BÁTHORI CSABA

Jób

*Holdaktól holdakig
haboztam, s azalatt
egyet, egyetlenegy rebbent
az égbolt lomha hidrateste.*

Négy mázsát pihent a vérem.

És most zendülök.

Ha nem talállak

*Éltem. Hosszan kutattam
sokban az egyet:
föld alól kikotortam
késve szerelmet.*

*De az egyben is más van,
ezer a lépte:
mindenkit megsokszoroz
a szenvedése.*

*Megsokszorozza szerelme,
majd szerteszórja:
másnak foglya az elme.
Önmaga foglya.*

*Kerestem. S ím, találok
egyet a sokban –
de egyben is világok
sugara lobban.*

*Dolgokhoz közel álom
sodor tehozzád:
magamat kitalálom,
mint a komorság.*

*Újra parányi lettem
most, hogy te vársz még:
csökken a szerelemben,
kisül az árnyék.*

*Ha soha nem talállak,
úgy is szeretlek –
nevezzelek halálnak
vagy félelemnek.*

Mióta nincsen

*Van Gogh dőlt zsugorszaltó színei,
e vadlátványt befogó eszme-pányvák,
vagy Beethoven szóródó kései
harmóniája, melyben eltakarják
egymást a lefegyverzett szenvedések,
hogy nekem, az élvező semlegesnek
adják a haragban kelt könnyűséget,
melyben érett bánatok gyülekeznek,*

*vagy még ministránskori kisagyacskám
zsenge kirezgései, amikor
a kiszáradt sekrestyeillat alján
vagy a megbűvölt áldozati bor
cseppjeiben egy égi kirakat
csöpp kínálatát véltem felfedezni,
jámborságon nyert fönti feladat
szemellenzőjét, mellyel a hetyke semmi*

*puhítja eretnek kutacsainkat,
vagy amikor a bezárt véceajtó
mögött könnyen lesodortam legifjabb
unokahugomról a kipirosló
bugyit, és a papás-mamáskodásban
felkínáltuk egymásnak azt a furcsa,
összes sejtjeinket haptákba rántó
látványt, amely azóta is uralja*

*zsarnoki mellékgondolatainkat,
vagy Rilke szomorú szépségbe mártott
verse, a mártír magány egyre nyúltabb,
kíméletlenebb, másokról lehántott
zsákmánya, amely a költői önkény
és önzés ceremóniáiban
zsarol igazolást s csak azok örvéin
nem megvetendő és igazságtalan...*

*Nem ez és nem az. Nem mindez a semmi:
Látomásom, vagyonom életemben
az édesanyám volt. Amint a vekni
kenyérből leszelt egy szép, hihetetlen
vékony karéjt, s megszírozta, megszórta
cukorral. S bár emlékek rég gyötörnek,
ezt csak most tudhatom, mióta nincsen
s én mintáját keresem örömmönnék.*

Látogatási nap

*Keddenként, a fehér lyukban, a kórház
ágyain, ahol – mint parkolók jeges
szelében – mozdulatlan öregasszonyok
fekve rostokolnak, és elveszítik
utolsó titkaikat, sárga lázban
nevetve, viszonzatlan odavetve*

*szerveiket a megsemmisülésnek,
és jövőt morzsoló reményeik*

*füzérén morzsákat hódítanak
vissza az öntudatból, – keddenként
megsejtem az örvényt, mellyel a nem-lét
fenyeget, s azt a néhány percnyi hosszú
visszazökkenést a földre, melyet
kint, szürkén kiérve a mázsa fénybe,
míg a zár bekattan hátam mögött,
kormos szívpitvaromban hirtelen*

*megérzek. Mintha új kulcsot keresnék.
Mintha újra ki kellene magam
tapogatni, vagy árnyam letörölni
a földről, hogy létezzem, legyek ismét,
terhesen azzal a kicsi halállal,
amelyet az öregek létrehoznak
ott benn, mentve még azt a véres és
vörös kis dolgot, sorvadt testüket.*

*Nem csak a holtaktól, az öregektől
is külön kerít a föld. Bár mibennünk
is készülődik a vég, és őbennük
is integet még egy csöpp elevenség,
névtelen fájdalmak vízválasztóin
túl nem látjuk már színről színre egymást,
nem egymás nyomaiban lépdelünk,
hanem rettegésünk nyersanyagában.*